

kách jim na podkladě pravoplatné obžaloby daných po předcházejícím návrhu státního zástupce, aby položené jim otázky kladně zodpověděli. Nedostatek řádné obžaloby shledává zmateční stížnost pouze ve stilisaci návrhu, kterým se prý veřejný žalobce dožadoval spravedlivého potrestání nikoli na soudním sboru, nýbrž výslovně na porotcích.

V § 335 tr. ř. předepsaný návrh státního zástupce co do trestního ustanovení, jehož se má použití, není protokolován ve znění tvrzeném ve zmateční stížnosti. Podle protokolu navrhl žalobce po přečtení výroku poroty odsouzení obžalovaného podle obžaloby. Než i kdyby byl žalobce pronesl návrh svůj těmi slovy, jak je ve stížnosti uplatňováno («Dámy a páni porotci! Soudili jste spravedlivě. Žádám vás, abyste nyní obžalovanému dali také spravedlivý trest»), nebylo by lze v postupu tom shledati nedostatek návrhu podle § 335 tr. ř. předepsaného. Porotní soud skládá se ze dvou složek, porotního sboru soudního a lavice porotců (§ 300 tr. ř.). Předpisy trestního řádu rozdělují sice soudní pravomoc mezi lavici porotců a soudní dvůr, avšak zákon neobsahuje předpisu, jenž by stranám ukládal, aby své přednesy a návrhy adresovaly na jednu či druhou ze jmenovaných složek porotního soudu (§§ 324, 335 tr. ř.). Proto každé prohlášení žalobcovo stejně jako obžalovaného nebo soukromého účastníka, učiněné před porotním soudem, dlužno vykládati jedině podle jeho obsahu, bez ohledu, ke komu navrhovatel v dotyčném okamžiku promlouvá či se obrací. Platí tomu, kdo po zákonu je povolán vzíti je na vědomí a za podklad svých dalších procesuálních úkonů. Že pak veřejný žalobce učinil návrh na uložení trestu (ve smyslu § 335 tr. ř.), to stížnost sama přiznává. Nemohly tedy nastati důsledky ve prospěch obžalovaného, jak dovozuje zmateční stížnost. Ostatně podle § 324 tr. ř. nelze po přečtení otázek od obžaloby ustoupiti, takže státní zástupce tak nemůže učiniti ani výslovným prohlášením, tím méně mlčky opominutím příslušného návrhu. Rozhodnutí býv. nejvyššího vídeňského soudu č. 13.601 (Nowak čís. 775), jehož se zmateční stížnost dovolává a jehož skutkový podklad nesprávně reprodukuje, se týká s o u k r o m é h o ž a l o b c e v ř í z e n í p ř e s t u p k o v é m se zřetelem na § 46 tr. ř., takže nelze jeho důsledky vztahovati na souzený případ, když tu platí jiné procesní předpisy.

Čís. 6096.

V případech § 8, odst. 4 zákona o trestnom súdnictve nad mládežou je použitie mimoriadneho práva zmierňovacieho (§ 92 tr. zák.) neprípustné.

(Rozh. zo dňa 8. januára 1938, Zm IV 488/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. ml. a spol. pre zločin vraždy zmätočnú sťažnosť obhájcu obvineného mladistvého A. čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.

Z d ō v o d o v:

Ďalšie dôvody zmätočnosti podľa § 385, č. 2 a 3 tr. p. prevádza sťažovateľ v tom smere, že mal byť pri výmere trestu použitý buď § 91 alebo § 92 tr. z., keď tu boli také poľahčujúce okolnosti, ktoré ich použitie odôvodňujú.

Tá okolnosť, že súd nepoužil pri výmere trestu § 91 tr. z., nie je vôbec dôvodom zmätočnosti v smysle § 29 por. nov. a podľa § 33, odst. 2 por. nov. nie je prípustné domáhať sa sníženia trestu v medziach upotrebených zákonných ustanovení.

Preto je zmätočná sťažnosť v tejto časti zákonom vylúčená.

Nakoľko sa domáha sťažovateľ použitia § 92 tr. z., je zmätočná sťažnosť bezzákladná.

Zvláštno ustanovenie § 8, odst. 4 zák. čis. 48/1931 Sb. z. a n. ukladá na zločin trestaný doživotnou stratou slobody, bol-li vinník v dobe spáchania trestného činu starší než šesťnásť rokov, trest zavrenia medzi dvoma až päťnásťmi rokmi, tento trest však nesmie byť kratší ako dva roky. Smie sa tedy v takom prípade trest vymerať len v hraniciach v tomto zákonom ustanovení určite vymedzených. Nakoľko obvinený mlad. A. mal v dobe spáchania trestného činu už šesťnásť rokov, mohol mu byť vymeraný trest iba v sadzbe vyše uvedenej a nie je možné domáhať sa s poukazom na § 92 tr. z. vymerania trestu pod najnižšiu hranicu dvoch rokov.

Čís. 6097.

Ve smyslu zásad stanovených v § 387, odst. 1, § 395 tr. ř. a v § 31, odst. 2 por. nov. může obžalovaný napadati rozsudek odvolacího soudu v těch bodech, v nichž napadl rozsudek soudu první stolice, anebo v nichž byl onen rozsudek změněn v jeho neprospěch k odvolání veřejného žalobce.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1938, Zm IV 704/37.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti A. pro zločin těžkého ublížení na těle, zmateční stížnost obžalovaného zčásti odmítl, zčásti zamítl.

Z d ů v o d ů:

Proti rozsudku odvolacího soudu uplatnil obžalovaný zmateční stížnost z důvodu zmatečnosti podle § 385, čis. 2, 3 tr. ř. pro nepoužití § 92 tr. z. a nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu.

Rozsudkem soudu první stolice byl obžalovanému vyměřen trest s použitím § 91 tr. z. a nebyl mu povolen podmíněný odklad výkonu trestu.

Obžalovaný se s tímto rozsudkem uspokojil, kdežto veřejný žalobce napadl rozsudek soudu první stolice pro nízkou výměru trestu. Odvolací soud vyhověl odvolání veřejného žalobce a trest obžalovanému zvýšil, ale v nenapadené části ponechal rozsudek soudu první stolice netknutý.